

JÄÄ

TYNNYT

Liina
Putkonen

TYTT-

TTÖ

JOHNNY
Kniga

Liina Putkonen

JÄÄTYNYT TYTTÖ

JOHNNY
Kniga

Copyright © Liina Putkonen 2018
Graafinen suunnittelu: Taitan/Maria Mitrunen

Johnny Kniga kustannus,
imprint of Werner Söderström Corporation,
PL 314, 00101 Helsinki

ISBN 978-951-0-42989-1

Painettu EU:ssa.

Omistettu äidille ja isälle.
Kirjava lapsuus on lahja,
jonka ansiosta elämä ei ole koskaan harmaa.

1. PÄIVÄ

Kevät kuoli pitkäperjantaina, tyttö edellisenä iltana. Vihaisesti taivaasta maahan syöksyvät hiutaleet pesivät ilmasta heräävän luonnon tuoksun ja hautasivat kuolleiden lehtien lomista kurkivat skillan alut, ja tytön.

Tumma mytty katosi nopeasti valkoiseen maisemaan. Kivi tai ihminen, sitä ei silmä enää seuraavana päivänä kertonut. Pääsiäispyhät valuivat paksuina hiutaleina maahan. Rauha lumen alla oli rikkumaton.

Munkkiniemen yhteiskoulun piha on tyhjä varttia vaille kahdeksan aamulla. Ylösnousemuksen jälkeinen tiistai alkaa nihkeästi. Kukaan ei sukella myrskyn armoille hetkeäkään ennen pakkoa. Tuuli saa riehua rauhassa ja ravistaa hiutaleita pimeästä irti pyristelevään, vaalenevaan maisemaan. Pyry on sakea kuin oltaisiin lumikoristepallon sisällä.

Poika on ensimmäinen. Paksu lumikansi halkeaa kahtia, kun hän kahlaa koulun pihan yli punaisen tiiliseinän viereen, suojaan tuulelta. Teini kulkee niska kyyryssä mustan huppunsa suojassa ja näpyttää kohmeisin sormin puhelimen näyttöä.

Korvanapit täyttyvät mieleisestä melodiasta ja kylmästä kivistävät kädet sujahtavat taskuun kännykän kanssa. Haikea musiikki, jota ei kavereiden kanssa kuunnella, vie pois hyisestä aamusta. Laulajan käheä, pehmeä ääni valuu kaulaa pitkin vartaloon. Poika nostaa hupun kätkemät kasvonsa kohti taivasta. Valkoiset, jääkylmät kiteet syöksyvät kimppuun ja polttavat poskia.

Adele ja piano hakkaavat tärykalvoja, nuoruus sielua. Oli tyttöystävä, ensirakkaus, ei ole enää.

Poika painaa päänsä takaisin alas, suomalaisen perusasentoon. Hiutaleet jäävät pyörimään hupun ympärille. Palelee. Kylmä on löytänyt tiensä kankaan läpi.

Kirvelevä läimäisy palauttaa arkeen. Poika kiljaisee, turhan kovaa ja korkealta.

– Uiddu mikä vinkaisu! Olisit nähny naamas, tyyppi oli ihan kuset boksereissa, kaveri hohottaa nenä punaisena.

– Ttu, mikä hiiviskelijä, poika pistää takaisin.

Selkää kirvelee, mutta vielä enemmän kirvelee itsetuntoa. Säikähtää, ja vielä kiljua, maine menee vähemmästäkin.

Pääsiäisen kuulumiset on nopeasti vaihdettu, sää kangistaa kielen. Pojat tuijottavat huppujensa suojasta toiveikkaasti koulun ulko-ovia. Niin tekevät muutkin. Piha on täyttynyt kohtalotovereista. Kello on minuuttia vaille kahdeksan, vielä 60 pitkä, jääkylmää sekuntia.

Se ei ole poika, eikä pojan kaveri, mutta samalta luokalta kuitenkin, tyttö. Hän seisoo oikeassa paikassa, kääntää päänsä oikeassa kulmassa ja sattuu katsomaan oikeaan kohtaan pihaa, pensaas taakse tiiliseinässä olevaan syvennykseen.

Tyttö sulkee silmänsä, katsoo uudelleen, kävelee lähemmäs. Ei tarvitse ottaa monta askelta, kun huuto alkaa.

Ulko-ovet aukeavat, mutta tyttö vie huomion. Hän osoittaa pensaas ja tiiliseinän väliin. Pian pihalla huutaa moni. Pensaas takana valkoisen lumikummun alta pilkistää käsi.

Herkemmat vetäytyvät, röyhkeimmät ottavat kännykkänsä esiin. Opettaja juoksee paikalle hetkessä, mutta valkoisen hangan ympäröimä käsi ehtii tallentua kymmeniin ruutuihin.

– Otitsä siitä kuvan, poika kysyy kaveriltaan.

Kaveri näyttää kännykän ruutua.

– Ei stna! Ttuku hyytävän näköinen! poika värähtää kuvaa katsoessaan.

Kaveri keskittyy lataamaan kuvaa Snapchatiin.

– Siis et kai sä ttupostaa sitä! Jonkun käsi makaa tuolla, ehkä koko tyyppikin ja sä snäppäät, poika puuskahtaa.

– Tää on uידdu vapaa maa, kaveri kivahtaa, muttei katso silmiin. Kännykkä katoaa vaivihkaa taskuun.

– Kaikki sisään, heti! Nyt kauemmas! rehtori liukastelee kokengissä pihalle valvojaopettajan avuksi.

– Kännykät pois, yhtään kuvaa ei oteta. Kaikki sisään, ambulanssi on tulossa.

Valvojaopettaja pudistaa päätään. Hän ehti koskea lumessa olevaa kättä. Se on jäässä.

Valkoisina viivoina kohti syöksyvä lumisade on kuin aikamatka avaruuselokuvassa. Linda Fors joutuu siristelemään silmiään, jotta saa pidettyä katseensa lumipyryn alle kadonneen tien laitaan työnnettyissä auraskepeissä. Vanha kikka. Auto pysyy tiellä, kun seuraa keppien heijastinteippejä.

Hiljaisuus humisee korvissa. Spotifyn aamulista piti sammuttaa jo pihatiellä, keli vaatii keskittymistä. Aamu kaipaisi musiikkia, tuhtia tunnetta, ranskalaista rokkia, mutta ei uskalla. Mukana laulaessa mieli karkaa kauas ja kohta auto olisi ojassa.

Puhelin soi. Linda pitää katseen tiukasti pientareessa, vaikka näyttö välkkyi houkuttelevasti pelkääjänpaikalla eväiden vieressä. Puhelin vaikenee, mutta vain hetkeksi. Soittaja ei luovuta.

Puhelin musisoi ranskaksi. Lindan musiikkimaku on uskolinen nuoruusvuosille. Musiikki on aina ranskalaista, paitsi, jos se on Apulantaa. Sitä ei päihitä mikään, ei edes rakkaus entiseen vaihto-oppilasmaahan. Puhelin soi taas. Ranskalainen räppäri Black M laulaa vastoinkäymisistä ja ottaa hiljaisuuden haltuun. Iiris on näköjään päivittänyt taas puhelimen soittoääniä löytämillään uutuuksilla. Osuvasti tällä kertaa kylläkin. Tielläni on tosiaan esteitä, häiriköivä perhe, Linda hymähtää.

Puhelin jatkaa musisointiaan. Ärsyttää. Aikuinen mies ja jo täysin toimintakykyinen lapsi, eikä yhtä aamua saada setvittyä soittamatta. Sormet puristuvat ratin ympärille tiiviimmin.

Linda ei enää pyöritä perheen aamupuuhia, mutta hänet sotketaan niihin lähes joka päivä. Milloin soitetaan, että hukassa on Iiriksen fysiikankirja, milloin juuri se ainoa oikea paita on pessus ja tytär täydessä hepulissa.

Paulus yrittää, sen puutteesta häntä ei voi moittia. Kuusi-kymppisen miehen taidot vain ovat rajalliset, kun pitää kohdata murrosikää kohti sinkoileva, temperamenttinen tytär. Mistä lie senkin piirteen saanut, Linda hymähtää ja irvistää auton ikkunasta heijastuvalle kuvajaiselleen.

Mutta silti. Ei sen pitäisi näin vaikeaa olla. Joka päivä jotakin.

Linda ei kuitenkaan erehdy arvostelemaan miestänsä ääneen. Paulus on nykyään kotona, hän ei.

Ja on siinä jotain liikuttavaakin, kun kyvyistään kuulu rikoskomisario on sormi suussa elämänsä haastavimman mysteerin edessä. 12-vuotiaan tyttären pulmia ei ratkota samalla logiikalla kuin henkirikoksia. Lindan sormet pehmenevät ratissa; niin ärsyttäviä ja niin rakkaita.

Hän muistaa myös pieneen pärekoriin pakatun aamiaisen. Folioon on kääritty brie-mansikkapatonki ja viereen aseteltu pieni termospullo mutteripannulla keitettyä maitokahvia. Miehen kanssa jaettu intohimo Ranskaan makuja myöten helpottaa rakastamista huonoinakin päivinä.

Linda vilkuilee tietä kärsimättömänä. Jos keli vähän helpotaisi, hän voisi syödä ajaessa. On jo nälkä.

Puhelin alkaa taas välkkyä ja Black M valuttaa angstiaan autoon. Soittaja on päättänyt saada Lindan vastaamaan. Lemmekkääät ajatukset perheestä katoavat mielestä; ei ole todellista!

Linda hapuilee luuria. Silmät on pakko pitää tiessä. Kori kaatuu ja eväsleipä kierähtää lattialle. Termospullo pyörähtelee penkillä. Niinpä tietenkin.

– Ihan oikeasti, minä en voi heilua luuri korvassa tällä kelillä! Linda ärähtää puhelimeen.

– Mitähän mahtaa hän tarkoittaa, ja mikä kesti hänellä, kun ei sormi näppää vihreää?

Puhelimesta ei olekaan Paulus, vaan rikoskomisario Jorma Jantunen, Lindan uusi esimies.

Äreys äänessä kertoo, että aiemmatkin puhelut ovat tulleet Jantuselta. Pitkä pinna ei ole esimiehen hyveistä ensimmäisiä. Paulus varoitti asiasta jo silloin, kun Linda kertoi, kenen alaisuuteen menisi, kun hän sai työn vanhempana rikoskonstaapelina Helsingin rikospoliisin väkivaltarikosyksikössä.

Ennen kuin Linda ehtii vastata esimiehelleen mitään, Jantunen jatkaa kärsimättömästi.

– Niin, onko hän missä?

Linda kertoo kyntävänsä hankien keskellä Vihdintiellä, mutta lähestyvänsä jo Kehä kolmosen ylittävää siltaa.

– Ja hän vastaa puhelimeen myrskyssä? Luulisi ihmisen lapsen ja vielä poliisin tietävän paremmin. Soita, kun olet pysähtynyt, kun näköjään et korvapilleriä omista. Heilua luuri korvasa, voi hyvä tavaton.

– Pilleriä? Linda kysyy, mutta puhelin tuuttaa jo tyhjää.

Kun ei vastaa, huono, kun vastaa, vielä huonompi, Linda huokaa ja heittää puhelimen takaisin penkille. Niskaa kiristää.

Hän etsii lumisateen keskeltä levennystä tai bussipysäkkiä, jolle pysähtyä mahdollisimman nopeasti. Jantunen varmasti jo naputtelee oikealla etusormellaan sekunteja vasemman etusormen rystyisestä. Sietämätön tapa.

Linda saa auton tien sivuun. Ennen puhelua hän kuitenkin nostaa eväskäärön lattialta, avaa sen ja haukkaa. Jantunen saa naputella rystysiään minuutin kauemmin. Hänen on pakko saada ruokaa.

Vaikka mansikat ovat tuontitavaraa ja kaukana mehevistä kesämarjoista, niiden kirpeän raikas maku pehmeää brietä vasten saa mielen laulamaan. Patongin kuorikin rouskuu mukavasti suussa. Paulus saa ihmeitä aikaan jopa paistovalmiista vakuuimpusta.

Linda ottaa penkille kaatuneen termospullon, jonka korkki on onneksi pitänyt, ja kulauttaa huikopalan kyytipojaksi höyryävää maitokahvia. Juoma kruunaa herkullisen aamiaisen

ja vie ajatukset lämpöiseen loma-aamuun Le Mas Provençal -ravintolan terassille vuoristokylä Ezeen Nizzan liepeille. Linda huokaa ja katsoo ulos hyytävään lumisateeseen.

Hän pakenee todellisuutta ja haukkaa vielä patonkia ja kulauttaa päälle kahvin. Ezen-matka viime kesänä teki koko perheelle todella hyvää, sinne on päästävä tänäkin vuonna. Onneksi uusi työ tuo hieman parannusta palkkaankin, vaikka alkutaival poliisissa ei mikään rahasampo olekaan.

Hän sulkee termospullon korkin ja lähettää lentosuokon kotiin kiitokseksi herkuista ja niiden herättämästä kesämuistosta. Aamu on pelastettu, ja Jantusen tiukka sormiote niskajänteistäkin on kadonnut. Hyvä ruoka, kestävämpi mieli.

Linda ottaa kännykkänsä, mutta puhelin ei ehdi hälyttää kertaakaan, kun Jantunen jo vastaa. Mies ei tuhlaa aikaa tervehyksiin.

– Hän tulee nyt suoraan tänne meidän muiden luo Munkkiniemeen. Yläasteen, tai Yhteiskoulun sanovat nämä täällä, pihalta on löytynyt jäätynyt tyttö. Lanssi lähti jo paikalta, ei ollut käyttöö, Jantunen komentaa.

Linda haluaisi taas kysyä, mutta ei saa sanaakaan väliin.

– Tyttö on makoillut pihalla tovin. On syytä uskoa, ettei ole sinne itsestään tuupertunut. Lisäksiä tarvitaan, kun ne pikku-aiivotkin räpsivät kuvia, ja meillä on kymmeniä puhelimia läpikäytävänä.

Pikkuaiivot? Kuvia? Linda ei ymmärrä, mutta puhelin tuuttaa jo tyhjää. Jantunen on puhunut.

Lumimyrskyn alle kadonnut maantie muuttuu vähän ennen Kehä kolmosen risteystä auratuksi, kaksikaistaiseksi sisääntuloväyläksi. Ajaminen helpottuu, mutta keskittyminen on vaikeampaa. Kyseessä on Lindan ensimmäinen, oikea kuolinsyyn tutkinta. Aamiaispatonkikaan ei enää maistu kesämuistoilta, vaan leivältä, koska mieli vaeltaa tulevassa työtehtävässä.

Matkanteko pysähtyy, kun Linda kääntyy sisään Munkkivuoreen Huopalahdentieltä. Munkkiniemen puolelle Professorin-

sillan kautta pyrkivä autojono kiemurtelee ohi ST1-kylmäaseman ja Sipiläisen puutarhan.

Linda nykii hetken jonon jatkona, mutta kun mahdollisuus tulee, hän puikkaa puutarhan parkkipaikalle ja pysäköi lumen alle hautautuneiden kukkalavojen eteen. Loppumatka taittuu nopeasti kävellen, Linda tuntee vanhat kotikulmansa.

Viimeinen kulaus kahvia lohduksi ja sitten ulos myrökkään. Onneksi Iiris on unohtanut sateenvarjon ovitaskuun.

Vaikka varjo suojaa pahimmalta lumen hyökkäykseltä, ovela tuuli onnistuu rapsimaan jäätä kasvoille varjon sivusta. Korvia alkaa kivistää ja pistellä. Lindalla ei ole hattua mukana, ei tietenkään, huhtikuussa.

Professorinsillalla tuuli yrittää riuhtaista sateenvarjon kai-teen yli, alas moottoritielle. Siellä työmatkalaiset nostattavat toistensa verenpainetta etupuskurit kiinni edellisen perävaloissa. Rubiinisisilmäisten sisiliskojen armeija etenee nykien, hitaasti kohti Turkuja. Ei käy kateeksi kollegoita liikennepoliisissa, Linda pohtii ja hytisee.

Autot moottoritien yli menevällä sillalla eivät liiku lainkaan. Märässä ilmassa tuoksuu pakokaasu. Äreät kuskit kurkottelevat kuin mangustit menosuuntaan. Mikä matkan on pysäyttänyt? Bussipysäkillä mäen alla seisovat tähyilevät niskat pitkinä takaisin. Miksei autojono liiku ja bussi jo tule?

Linda kävelee ripeästi autojen ohi tyytyväisenä valintaansa. Ratin takana hän ei olisi ikinä perillä.

Punatiilisen koulun edestä kuuluu kiivas sanaharkka jo kauas. Linda tiivistää tahtia.

– Tyttäreni on tuolla sisällä, ja minulla on täysi oikeus hakea hänet pois. Ette te voi seistä tässä ihmisiä estämässä, kun koulussa lahdataan lapsia, kermanvaaleassa farmari-Mersussa istuva nainen huutaa auton avoimesta ikkunasta.

Nuori järjestyspoliisi seisoo vieressä ja yrittää saada sanan väliin. Nainen on kääntänyt ja vääntänyt pitkinä autonsa niin,

että se tukkii tien kumpaankin suuntaan, mikä on leveällä tiellä saavutus sinänsä. Kukaan ei liiku, jos hankkään ei saa liikkuu.

Jonosta kuuluu tööttäilyä. Nuori poliisi vilkuilee hermostuneesti vuoroin jumiin jääneitä autoja, vuoroin raivostunutta naista. Mies ei kuitenkaan siirry pois auton edestä ja päästä naista ajamaan koulun pihalle. Käsky on käsky.

– Kuule poika, jos en pääse ajamaan perille, niin auto jää siten tähän. Minä kävelen. Kukaan ei estä minua hakemasta lastani turvaan, nainen lisää kierroksia, avaa auton oven ja nousee ulos.

Linda kiiruhtaa auttamaan tuskaiselta näyttävää kollegaansa.

– Rouva, olen Linda Fors rikospoliisista, voinko auttaa?

Nainen kääntyy äkäisesti Lindaan päin. Katseesta huokuu jotain tuttua: äidinvaisto hälytystilassa.

– Kenelläkään ei ole hätää koululla. Minä tiedän, olen mukana tutkinnassa, Linda jatkaa.

Hän katsoo naista silmiin. Tämä tuijottaa epäuskoisena takaisin.

– Miten niin ei ole hätää. Sain tyttäreltäni puoli tuntia sitten puhelun, jossa hän itki ja puhui jostain ruumiista. Puhelu katkesi, ja kun yritin soittaa takaisin, puhelimeen vastasi poliisi, joka kertoi, ettei tyttäreni voi puhua kanssani.

Linda rauhoittelee. Kyseessä täytyy olla väärinkäsitys.

– Voin vakuuttaa, ettei nuorilla ole hätää. Pihalta on löytenyt kuollut ihminen, mutta koululla ei ole mitään uhkaa päällä, Linda toistaa korostetun rauhallisesti ja katsoo naista tiiviisti.

Toivottavasti Jantunen todella kertoi kaiken mahdollisen puhelimesta, Linda miettii, mutta pitää katseensa vakuuttavana. Ruuhka on joka tapauksessa saatava purettua.

Nainen tuijottaa Lindaa, miettii uskoako vai jatkaako taistelua. Nuori poliisi ymmärtää olla hiljaa.

– Jos valehtelet, juristini pitää huolen, että joudut henkilökohtaisesti tästä vastuuseen, nainen jatkaa ja nostaa auton sävyyn

sointuvan villakangastakkinsa kaulusta suojaamaan sateelta, jonka hän vasta nyt huomaa.

Linda antaa uhkailujen valua lumen mukana maahan. Hän laskee kätensä hermostuneen naisen olkapäälle, puristaa lempeästi ja hymyilee lämpimästi.

– Minä en vaarantaisi ikinä lasten turvallisuutta, en omani, enkä muiden.

Puhe äidiltä äidille tehoa. Naisen katse tyyntyy ja kädet vahtavat velttoina sivuille. Voimat katoavat, kun joku näkee ja ymmärtää huolen raivon takana.

– Hoidan tyttärenne mahdollisimman pian puhelimen päähän. Antakaa hänen nimensä ja katson, että hän soittaa teille heti, kun löydän hänet koulusta, Linda vakuuttaa ja ohjaa naisen takaisin autolleen.

Nainen istuu autoonsa, kirjoittaa Lindalle lapsensa nimen käyntikorttinsa taakse, käynnistää Mersun ja ajaa sivukadulle etsimään parkkipaikkaa. Tie on taas auki. Nuori konstaapeli katsoo Lindaa kiittolisena.

Ruuhka alkaa purkautua, mutta hitaasti. Jonossa on monta autoa, jossa istuu huolestunut vanhempi. Koululta on aamulla soitettu paljon puheluita.

Onneksi liikennettä valvova poliisi on nopea oppimaan. Hän kopioi taitavasti Lindan luottamusta herättävän katseen ja puhetyylin ja selittää auto kerrallaan, että lapset ovat turvassa.

Toivottavasti myös ovat, eikä Jantunen pantannut mitään tärkeää tietoa, Linda hymähtää ja jättää poliisin huolehtimaan autoilijoista. Työt odottavat.

Ennen kuin Linda ehtii koulun pihalle, tuttu hahmo huitoo autojen välistä hänelle. Susanna!

– Täällä on siis ammuskeltu? Onko ampuja kiinni? Yksi ruumis on varma, onko muita? Entä haavoittuneita? Mikä on tuhon aste verrattuna esimerkiksi Jokelaan?

Susanna Oikarinen tykittää revolveritaktiikalla ja kuvaa samalla kännykällä. Toisessa kädessä heiluu pieni, pörrösuojainen mikrofoni.

Lindaa naurattaa. Siitä on aikaa, kun hän on nähnyt rakkaan ystävänsä ja entisen kollegansa kädet savessa.

– Reippaat on kysymykset, ihan itsekö madame viihde-toimituksen uutispäällikkö ne ideoit, Linda tervehtii ja laittaa samalla kätensä mikrofonin päälle niin, etteivät sanat tallennu puhelimeen.

Hän ei anna lausuntoja rikostutkinnan keltanokkana, varsinkin videolle. Ei, vaikka kysyjä olisi rakas ystävä.

– Ei täällä mitään ammuskella, eikä ketään ole tapettu-kaan ihan lähiaikoina. Odota nyt sekunti tutkinnanjohtajaa, Linda jatkaa ja hieroo mikrofonia niin, että se tallentaa vain rahinaa.

Susanna rypistää kulmiaan ja napsauttaa kännykän kiinni. Hän tuntee Lindan. Jos tämä sanoo ei, se on ei, vaikka kuinka anelisi. Eikä Susanna anele.

– No kerro sitten ilman tallenteita, että miten niin ei ammuskella? Meille on tullut jo useampi soitto, että nuoret ovat vankeina koulussa, vanhempia ei päästetä paikalle ja kuolonuhreja on ainakin yksi, Susanna jatkaa.

– Elikkä selitäpä Lilliputti: Cosa sta succedendo?

Siinä missä Ranska on Lindan suuri rakkaus, Italia on Susannan. Näin on ollut aina, Lindan ja Susannan ystävyysalusta asti, eikä kumpikaan ole vaihtanut tai tule vaihtamaan mieli-pidettään.

– Tout vas bien! Ei ole mitään kouluammuskelua, mutta lisätietoa saat kohta, kun tutkinnanjohtaja sitä antaa, Linda heittää takaisin.

Häntä hymyilyttää heidän ikuinen vääntönsä. Myös lapsuuden hellittelynimi Lilliputti tuntuu tässä asiayhteydessä hieman erikoiselta, mutta Susanna on Susanna.

Linda haluaisi auttaa ystäväänsä, mutta Jantusen varpaat ovat herkäät. Niitä voi alkaa kivistää pelkästä ajatuksesta, että joku edes harkitsisi astumista tutkinnanjohtajan ton-
tille.

Susanna ei kuitenkaan tee kieltäytymisestä helppoa. Hän tuijottaa Lindaa anovasti kuin herkkupalaa kerjäävä Ida-kissa kotona. Hemmetin manipuloija, Linda hymähtää ja näyttää kiel-
tä kaverilleen, mutta heltyy silti.

– Kuolleita on yksi, se on totta. Ruumis löytyi aamulla kou-
lun pihalta, mutta se oli ollut siellä jo tovin, sillä se oli kylmä, itse
asiassa jäässä, Linda paljastaa.

Susanna pyörittää äkäisesti punaisia, lumen kostuttamia ki-
haroitaan.

– No voi helevetin helevetti! Jätin tämän takia luomukaure-
puuroni jäähtymään ja tarjouduin puikkoihin, kun uutispuolen
lahnat vasta lipuulivat töihin, Susanna puuskahtaa.

Lindaa hymyilyttää ystävänsä syvä närkästys. Vain Susanna
voi tuohtua siitä, ettei koulussa riehu joukkosurmaaja.

– Mutta meillä on kuitenkin syytä olettaa, ettei kuolema ole
mitenkään luonnollinen, Linda lohduttaa.

– Enempää en oikeasti tiedä, ja vaikka tietäisin...

– Et kerro, joo, joo, uusi roolisi rouva Reinikaisena on kyllä
tullut selväksi, Susanna tuhahtaa.

Ystävän on yhä vaikea sulattaa sitä, ettei Linda enää pu-
hu hänelle kaikesta. Tuskaa lisää se, että Susanna on tähän
asti tiennyt joka risahduksen, mitä Lindan elämässä vain ra-
sahtaa.

Linda töytäisee ystäväänsä hellästi kylkeen, hyvittelee.

– Olen muuten ensimmäistä kertaa nyt mukana tällaisen
surman tutkinnassa.

Susannan katse kirkastuu.

– No mutta sitten, tähän on kuin neitsyyttä menettäisi.
Onnea, saanko tarjota kahvit?

Linda pudistaa päätään ja toppuuttelee lempeästi ystäväänsä. Kuolema ei ole syy juhliä.

– Ei se kuolema siitä sen kamalammaksi muutu, jos me käydään kahvilla. Eikä me kuolemaa juhliä, vaan sun eka kertaa. Älä kireile, Susanna näpättyä.

Lindan poskia kuumottaa. Ystävä on ihan oikeassa. Uranvaihto toimittajasta poliisiksi on tehnyt hänestä tosikon. Helppoaakohan se ajan myötä?

– Anteeksi. Tämä vain on niin uutta. Mutta en pääsisi muutenkaan kahvittelemaan, sillä uuden pomoni kanssa ei pidetä taukoja, Linda selittää.

Jantusen alaisuudessa hengähdetään vasta vuoron päätyttyä. Rikoskomisario kokee kunniatehtäväkseen saada alaisistaan irti kaiken, mitä saatavissa on.

Kuin kutsuttuna Jantunen marssii heitä kohti koululta. Kun mies huomaa Susannan mikrofonin kädessä, askel tiivistyy ja alkaa tikata äkäisesti kuin vanha Husqvarna.

– Jaha, jaha. Onko lehdistölle annettu lupa tulla tutkintaa häiritsemään? Jantunen kysyy Susannalta ennen kuin Linda ehtii sanoa mitään.

– Lehdistö ei kysy lupaa raportoida yhteiskunnassa tapahtuvista asioista. Susanna Oikarinen päivää, haluaisitteko kommentoida, mitä koulussa on tapahtunut.

Susanna napsauttaa kännykän kuvaamaan ja työntää mikrofonin lähes Jantusen suuhun. Lindaa hymyilyttää, mutta hän pitää katseensa maassa.

– Jaha, jaha, kuten äsken sanoin, nyt sopii tehdä tilaa tutkinnalle. Tiedotustilaisuus on sitten, kun poliisilla on tiedotettavaa. Vanhempi rikoskonstaapeli Linda Fors ohjaa teidät nyt kauemmas, Jantunen ärisee ja nyökkää Lindaa toimimaan.

Linda kääntyy Susannaan päin virkailme viritettynä. Hän ei kaipaa enää yhtään lisäkiveä kenkään Jantusen kanssa. Hyvä ystävä lehdistöstä olisi juuri sellainen.

– No niin rouva toimittaja, antakaapas viranomaisten tehdä työnsä, Linda laskettelee totisella naamalla ja viittooo Susannaa kauemmas.

Susannan silmät välähtävät, hän on mukana leikissä.

– No, eihän tässä auta kuin totella poliisia, Susanna pokkuroi ilkkurisesti.

Kun ystävykset ovat vähän matkan päässä Jantusesta, Susanna sihahtaa.

– Olet kyllä velkaa sitten sen ekan puhelinoiton minulle, kun teillä on tästä jotain lisätietoa. Oliko tuo muuten se Jantunen, josta olet kertonut?

Linda nyökkää lyhyesti niin, ettei Jantunen huomaa. Soitto tulee, mutta sisäpiiritietoa ei. Linda on valinnut puolensa, toivottavasti Susanna muistaa sen.

– Jaha, jaha, että semmoinen lintu liihotteli haaskalla, ja sinä aloit heti heitellä makupaloja, Jantunen ärähtää.

Hän kävelee kiivain askelin takaisin eristettyä koulun pihaa kohti. Linda yrittää sovittaa askeleensa samaan tahtiin ja selittää, ettei hänelle tulisi mieleenkään sooloilla tiedottamisessa.

– Tosin viestinnässä voisi olla vähän tarkistettavaa. Koulun ohi menevä tie oli äsken tukossa huolestuneista vanhemmista, jotka eivät olleet saaneet koulussa olevia lapsiaan kiinni, Linda ei malta olla lisäämättä.

Jantunen pysähtyy äkisti ja nykäisee vihaisesti päätään taakse.

– Neitikö alkaa opettaa minua, vaikka rikospuolella ura on laskettavissa kuukausissa.

Linda avaa suunsa heittääkseen neidittelyn takaisin esimiehensä naamalle, mutta järki voittaa. Jantusen kanssa eivät tulokkaat väittele. Sen kokeneemmat kollegat opettivat jo aloitusviikolla.

Linda laskee katseensa maahan, jottei suuttumus näkyisi silmistä. Jantunen hymähtää keskustelun loppuneeksi ja astuu

Pääsiäisenä sataa lunta. Koulun piha on yhä valkoinen, kun oppilaat palaavat kouluun. Valkoisesta maisemasta kohoaa kumpu, ja kummusta pilkottaa jäätynyt käsi.

Kännykkäkuvat kädestä päätyvät sekunneissa sosiaaliseen mediaan. Hangen alta paljastunut henkirikos nousee myös perinteisiin uutisotsikoihin. Rikostutkintaa johtava komisario Jantunen nimittäin epäilee lumeen hautautuneen tytön olevan Suomen ensimmäinen kunniamurhan uhri.

Kunniamurhaepäily jakaa maan kahtia, ja väkivallan uhka kaduilla muuttuu todelliseksi. Kansallismielisen puolueen puheenjohtaja, sisäministeri Joonas Laine, on tiukassa paikassa. Paljon tiukemmassa, kuin hän aluksi kykenee edes kuvittelemaan.

Vaikka kunniamurha on kaikkien huulilla, rikoskonstaapeli Linda Fors haluaisi tutkia tarkemmin kuolleen tytön koulukaverien taustoja. Entinen toimittaja huomaa aika pian, ettei kuolleen tytön menneisyydestä tiedetä kaikkea. Tutkintaa johtavan Jantusen mielestä Lindan pohdinta on turhaa, mikä aiheuttaa tuoreen poliisin ja konkarin välille räiskyviäkin riitoja.

JÄÄTYNYT TYTTÖ

voitti Rikos-Kniga-kilpailun alkuvuodesta 2017.

